

VÝSTUP NA KOH-I-UPARISINU (5)

NASLEPO K ZÁPADNÍMU VRCHOLU

Dvanáctého srpna vstáváme těsně po třetí hodině. Připravujeme s sebou ohromné zásoby čaje, balíme bivakové vaky, spací pytle a jídlo na tři dny. Do batohu skládáme kromě horolezecké výzbroje ještě také vařič a čtyři kartuše butanu.

Vyrazíme po ostří hřebene. Tvoří ho strmé sněhová krajka. Jsou tu mizerné podmínky. Postupovat přímo po sněhovém hřebeni není vůbec možné, a tak hledáme cestu v místech, kde se sníh stýká se skalami. Přelézáme rozlámáné věže, traverzujeme sem a tam. Chvillemi se nohy sunou po úzkých římsách a ruce se boří do závějí.

Asi po dvou hodinách lezení se hřeben náhle strmě zvedá do černých převislých skal. Cestu vzhůru uzavírá stometrový výsivh. Vysoká, kolmá skalní stěna, kterou nelze nikudy obejít. Je to klíčové místo výstupu.

Jako první nastupuje Jožo. Boří se do prašanu, který volně leží na strmém ledovém podkladu. Musí sekát stupy. Oddychuje a za chvíli se ztrácí za skalním rohem.

Ani další cesta není nikterak povzbudivá. Velmi strmé skalní stupně a žlábků jsou zalité ledem. Na první pohled nevypadá terén nejhůře, ale člověk v něm nenačleze jediný spolehlivý chyt a nezaráží pořádnou skobu. Každý stup musíme neustále čistit od ledu. Vlečeme se hlemýždím tempem. Skála mi připomíná svým charakterem a těžkostí severní stěnu Matterhornu. Jenomže skalní stěna na Uparisině leží o dva tisíce metrů výše.

A navíc se kazí počasí. Kolem poledne nás najednou přepadne průhledná mlha. Do toho začíná jemně sněžit. Jsem neklidný. Znásobujeme úsilí, ale obtížného terénu jako by neubývalo. Nepřetržitě musíme skobovat a čistit led. Jsem netrpělivý. Je nejvyšší čas, abychom našli bivak. Konečně dolézáme na poněkud ustupující hřebínek, ze kterého spatříme charakteristický hnědý převis, který tvoří vrchol naší stěny. Skála má podobu známé piskovcové věže u Hřenska, po které ji nazýváme

Mnich. Konečně po páté hodině odpoledne shazujeme batohy na lákavé plošině a hluboce si oddechujeme. Dnes máme za sebou opravdu perný den.

Radost z úspěchu nám však rychle kalí počasí. Definitivně se zkazilo. Oteplilo se a lehké vločky sněhu se neslyšně lepí na větrovky. Podle všech zkušeností by bylo nejspřávnější využít zbývajících dvou hodin světla a ještě dnes sestoupit dolů... Ale copak je možné ustoupit, když je vrchol tak blízko? Právě jsme překonali nejtěžší místo, stačí jen jediný den slušné pohody a nic nás už nezastaví. Kdoví jestli vůbec ke změně dojde. Kdybychom se vraceli zbytečně, jaká by to byla škoda! Kromě toho každá nejistota je tak dráždivá... Nakonec se přece jen rozhodujeme zůstat a bivakovat. I s vědomím, že podstupujeme určitě riziko.

Vaříme šálek polévky, vybalujeme bivakové vaky a zalézáme do spacích pytlů. Ke spánku nám jako obvykle napomáhá tabletka uspávacího prostředku.

Ráno se probouzíme do začarovaného světa. Vězíme v mléčné mlze. Spací pytle, okolní skály a na cepínech zavěšenou výzbroj pokrývá vrstva jako perli lehkého sněhu. Neustále jemně chumelí. Je jasné, že tím končí naděje na zlezení našeho štítu. Je to k vzteku. V horolezectví však nelze používat hlavy k prorážení zdi, a tak se smírujeme s mrzutou skutečností. Pokračovat ve výstupu by se rovnalo sebevraždě.

Zbývá nám však určitá útěcha. Přitom již riziko příliš nezvyšuje: Západní vrchol už nemůže být z našeho stanoviště příliš daleko! Včera jsme viděli, že v plošiny, kde bivakujeme, k němu vede široký nepřilíh čítenitý hřeben. Necháme-li batohy na místě a budeme-li postupovat maximálně rychle, můžeme si ještě dovolit na něj vystoupit. Má to však jednu stinnou stránku. Vířda musí počkat u batohů, protože, málo platně, jeho hlavní profese je fotografování. Při výstupu bude záležet na každé minutě.

Bez dlouhého otálení vyrazíme vzhůru. Zlázáme strmý žlábek a opět se držíme míst, kde se sníh stýká se skalami jižní stěny. Jistíme za balvany vmrzlé do ledu. I když terén není jednoduchý, získáváme stále na výšce.

Boříme se do páli lýtek. Pociťujeme účinky výšky, ale poletující vločky nás nutí ke spěchu. Postupujeme pouze podle citu. Je vidět na pár kroků. Jenom tušíme, že po obou stranách hřebene spadají tisícmetrové srázy. Stoupáme jednoduše stále nahoru. Až se náhle

hřeben prudce zlomí... Zastavujeme se na prostorné plošině rovné jako stůl. Je to západní vrchol Uparisiny.

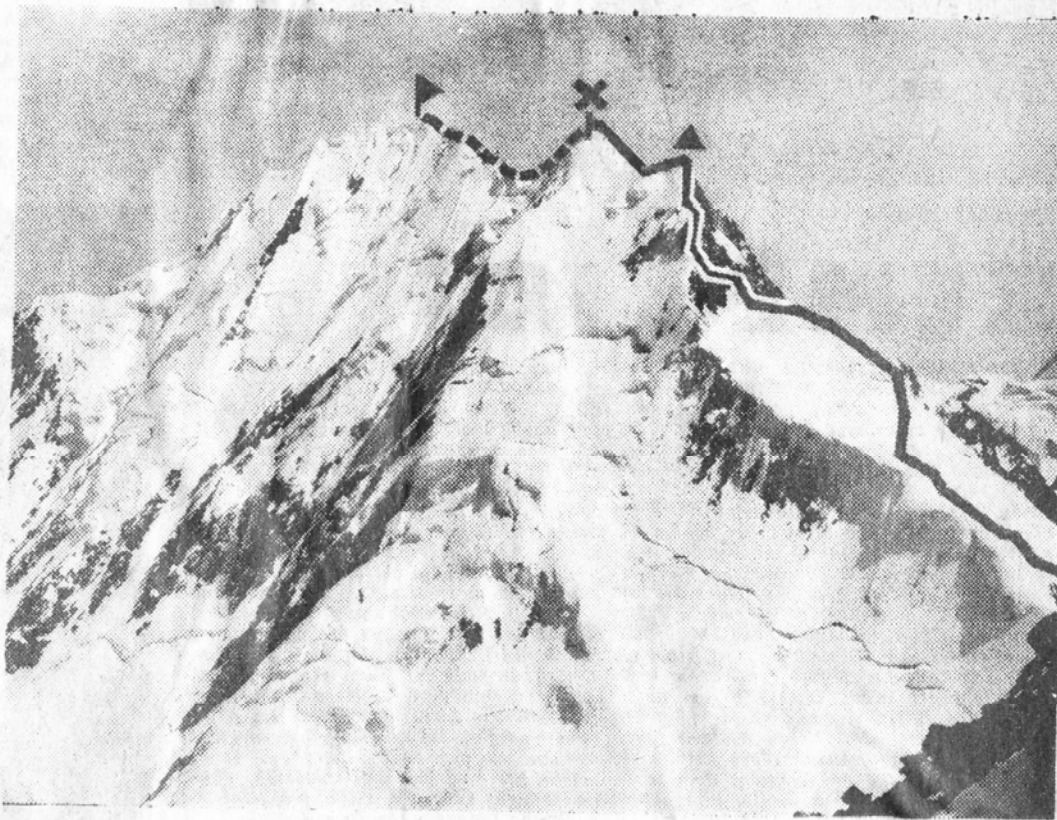
Výškoměr po odečtení oprav ukazuje výšku 6020 metrů. Pro celé naše družstvo je to první šestitisícovka. Vytahuji z kapsy afghánskou a československou vlajku. Podle tradice je přivazujeme na cepín a pořizujeme několik povinných vrcholových snímků. Kromě nás tři a mlhy na nich však stejně nebude nic vidět. Závistivě upírám oči ve směru dalšího výstu-

RADAN KUČAŘ

pu, kde tuším hlavní vrchol... Potom vysekáváme na balvan vychýlající se sněhu datum 9. 8. 1965. (Později jsme zjistili, že bylo vlastně už 10. 8.) Na skobu připevňujeme československou vlajku a bez meškání se obracíme k vrcholu zády.

Spěcháme. Sestup bude zlý...

(Pokračování)

UPARISINA. Trojúhelníkem je označen bivak nad kritickou stěnou, křížkem západní vrchol (6020 metrů), ze kterého počasí donutilo horolezce k návratu při prvním náporu. Přerušovaná čára vyznačuje zbývajících část výstupu k hlavnímu vrcholu (6210 metrů). O této kapitole dramatu v příštích pokračováních.

FOTO: VILÉM HECKEL

